

velikodušno primeknila nekaj kron na leto. Samo to si je izgovorila Zora, da dobo nekoliko svoje plače vsak mesec. Pošiljala je namreč skrivaj po dobri znanki podporo bratu v Ljubljani.

Zori se je odprlo novo življenje, srečnejše od prejšnjega, kakor se ji je zdelo, brez odgovornosti, brez mučnih pravic, ki jih človek ne more porabiti brez škode in zamere. Svoje dolžnosti opraviš, pa si miren; naporno delo odganja nepotrebne misli, in zvečer je človek tako truden, da zaspi, kakor leže, in se mu niti sanjati ne utegne. Vrh u vsega

drugega so postali zdaj vsi ljudje s Čurnovko vred prijaznejši ž njo, celo pristrčni. Namen so bili dosegli, svojo moč pokazali in poučili tujko, da se ne sme vtikati v njih domače razmere. Zdaj je bil mir. Žene in dekleta so začele celo nagovarjati Zoro, da naj prične zopet šivati, ker imajo mnogo dela zanjo. Zora se jim je smejala in ni poslušala prepozne hvale, kako dobra šivilja da je bila in kako poceni, in da je škoda, da je opustila obrt, ki se gotovo imenitno izplačuje.

(Dalje.)

Fantovske.

Zložil Esar Vano.

1.

Prezlató jutro ... Jaz grem v polje
in srajca bela mi blešči —
molitev v duši, v srcu radost,
na rami kosa mi sloni ...

Oj dekle moje, tam na njivi,
kot v polju zrelem mak rdeč,
oj dekle moje, srce zvesto,
daj, pošlji mi pozdrav goreč
in tisoč sreč! ...

Hej, jutro, jutro! Jaz grem v polje,
na rami kosa mi sloni
in z mano tvoj pozdrav potuje,
dekle z blestečimi očmi ...

2.

Jaz sem kosil rumeno žito,
jaz sem kosil rdeči mak ...
Pa kaj, da si se, prepelica,
odmikala na vsak korak?

Rumeno žito — moji upi,
rdeči mak — si ti, dekle,
in prepelica — sreča moja,
umika dolgo se mi že.

Oj zori, ti bogastvo moje,
razvij, dekle, svoj rdeči cvet,
a tebe, sreča, jaz ujamem,
pa ves naj prepotujem svet!

3.

Oj mehka steza, poljska steza,
zakaj ti v daljo hrepeniš?
Bi rada šla na božja pota,
bi rada našla paradiž?

Za božja pota je prezgodaj,
a paradiža v dalji ni,
vsa sreča je v okrilju polja,
oj srečen ta, ki mu vzzori!

Zato povej mi, poljska steza,
zakaj mi v daljo hrepeniš?
Čemu me vabiš? Tu je sreča —
a v dalji sreče ne dobiš ...

4.

Pa zašlo je svetlo solnce
in jaz grem vesel domov,
v mojem srcu tiha sreča,
nesem jo pod rodni krov.

Zdrava, moja dobra mati!
Zdrav bodite, oče moj!
Kot na svatbi preveseli
v mojem srcu je nocoj! ...

